

Метохътъ имаше славата на най-дѣятеленъ разсадникъ на новини изъ града. Тукъ бѣше люлката на всичкитѣ сплетни, които обикаляхъ и смущавахъ огнищата на грѣшнитѣ миряне; тукъ прѣдсказвахъ, подготвяхъ годявки и разваляхъ вѣнчала. Отъ тукъ трѣгвахъ всички невинни историйки за да обикалятъ цѣлия градъ и да се повърнатъ пакъ живо и здраво въ колосална размѣръ, или пъкъ обратно: влазяхъ тукъ сламки и излазяхъ планини. Такъвъ многошуменъ центръ привличаше, особено въ празнични дни, купове гости миряне, които благочестивитѣ жени нагощавахъ съ градски анекдоти и съ вишнево сладко.

Госпожа Хаджи Ровоама, съ която се запознахме у брата ѝ Юрдана, се славеше като най-вѣща узнавачка на всѣкакви градски тайни и като искусна сплетница. Нѣкога игуменка, свадена послѣ отъ едно възстание на республиката, тя и днесъ държеше правственното главатарство въ нея. За всичко се допитвахъ до Хаджи Ровоама. Тя завѣряваше точността на вѣрнитѣ слухове, или осветяваше лъжливитѣ; тя, по прищѣвката си, пущаше новини, които давахъ за нѣколко дена уметвенна пища на республиката, послѣ минувахъ оградитѣ ѝ.

Госпожа Хаджи Ровоама бѣше тия дни ядосана отъ пуцанието на доктора Соколова, опасния врагъ на метоха. Тя злобствуваше тайно и се учудваше кой му е помогналъ? Кой ѝ лиши отъ удоволствието да слуша всѣки день, а и сама да тъче, нови истории по сждбата му? Та това бѣше цѣло безобразие! Отъ четири петъ дена тя имаше безсъница, покой не досѣгаше клепкитѣ ѝ. Тя си всѣкакъ бияше ума да отгадае: защо докторътъ не шялъ да обади на бея, дѣ е билъ по три часътъ прѣзь онай знаменита нощъ, когато го запрѣхъ; и послѣ, кой подмѣни вѣстницитѣ? Най-послѣ свѣтла мисль огрѣ ума ѝ, и това бѣше кога четѣше навечерката си. Тя испляска радостно съ ржѣцъ, като Архимеда, кога открилъ великия си физически законъ. Излѣзе на вѣнъ и отиде при госпожа Серафима, съблѣчена вече, и ѝ каза съ растреперанъ гласъ: